

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติเดวิสร่วมกับ
รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลออร์ฟ

Learning achievement of Khlui Phiang-Aw (Thai Flute) of grade 5 students
using the integrated instructional model of Davies' practical skills and Carl
Orff's concept

ญาธิดา สวนกุล*

Yatida Suankul*

สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้*

วิทยาลัยปรัชญาและการศึกษา มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น

Accepted by College of Education Innovation,*

Saint John's University in partial fulfillment of requirements for the Master Degree.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลออร์ฟ ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อศึกษาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลออร์ฟ ได้ตามเกณฑ์ร้อยละ 80 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1 ห้อง จำนวนนักเรียน 25 คน โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลออร์ฟ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐานหา ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติทดสอบ t-test for Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลออร์ฟ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) ทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลออร์ฟ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ, ทักษะปฏิบัติเดวิส, แนวคิดของคาร์ลลออร์ฟ

Abstractddd

The objectives of this research were 1) to investigate the learning achievement of Khlui Phiang-Aw (Thai Flute) of grade 5 students using the integrated instructional model of Davies' practical skills and Carl Orff's concept 2) to study the skill of playing Khlui Phiang-Aw (Thai Flute) of grade 5 students using the integrated instructional model of Davies' practical skills and Carl Orff's concept meet the criteria 80 percent. The sample consisted of 25 grade 5 students in the second semester of the academic year 2021 from one classroom, obtained based on a random sampling method. Instruments consisted of learning management plans using the integrated instructional model of Davies' practical skills and Carl Orff's concept, achievement test and flute skill test. This study used One Group Pretest Posttest Design. The data were analyzed using basic statistics to find the mean, standard deviation. The hypotheses were tested using parameter statistics with Dependent t-test.

The major findings indicated that 1) learning achievement of Khlui Phiang-Aw (Thai Flute) of grade 5 students using the integrated instructional model of Davies' practical skills and Carl Orff's concept had improved, as reflected by higher achievement, 2) the skill of playing Khlui Phiang-Aw (Thai Flute) of grade 5 students using the integrated instructional model of Davies' practical skills and Carl Orff's concept Have a grade above 80% of the threshold.

Keywords: Academic achievement, flute skill, Davies practice skill, Karl Orff's concept.

บทนำ

ดนตรีไทย เป็นศิลปะประจำชาติแขนงหนึ่งของคนไทย มีบทบาทต่อชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก เพราะเป็นเครื่องมือที่สามารถตอบสนองความต้องการในการประเทืองอารมณ์ และกระตุ้นความรู้สึกนึกคิด ถ้าขาดเสียงเพลงและเสียงดนตรีแล้ว จะทำให้มนุษย์อยู่อย่างแห้งแล้งไร้อารมณ์ความรู้สึก ไม่มีเครื่องประเทืองจิตใจ ไม่ละเอียดอ่อน และไม่เกิดความสุขสนุกสนาน ดังพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ซึ่งมีใจความตอนหนึ่งว่า “...การดนตรีเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่สามารถก่อให้เกิดความปิติ ความสุข ความยินดี ความพอใจได้มากที่สุด หน้าที่ของนักดนตรีนั้นคือ ทำให้ผู้ฟังเกิดความพอใจ ความครึกครื้น ความอดทน ความขยัน มีความเข้มแข็งและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือนอกจากจะสร้างความบันเทิงแล้ว การแสดงในสิ่งที่จะเป็นทางสร้างสรรค์ เช่น ชักนำให้คนเป็นคนดีด้วย...” (กรมศิลปากร, 2560) ดังนั้นดนตรีไทยจึงมีความประณีต ละเอียดอ่อน สะท้อนให้เห็นถึงความงดงามในจิตใจของมนุษย์ ดนตรีไทยจึงถือได้ว่าเป็นมรดกอันทรงคุณค่าประจำชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองทางอารยธรรมที่มีการสืบทอดต่อกันมา ทั้งด้านสังคม และภูมิปัญญาในการประดิษฐ์เครื่องดนตรีของชาวไทย

ขลุ่ยเป็นเครื่องดนตรีดั้งเดิมของไทย เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่าที่มีประวัติมายาวนาน อาจจะเกิดขึ้นก่อนหรือในสมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี พบหลักฐานสำคัญที่แน่ชัดปรากฏในกฎหมายเตียร สมัยกรุงศรีอยุธยา เครื่องดนตรีที่ถูกระบุไว้ล้วนอยู่ในวงเครื่องสายทั้งสิ้นทั้งขอ จะเข้โขนหรือทับ และขลุ่ย (กฤษกร เพชรนอก, 2556, น.18) ขลุ่ยเป็นเครื่องดนตรีตระกูลเครื่องเป่า เป็นเครื่องดนตรีที่มีภาพลักษณ์สะท้อนให้เห็นถึงวิถี

ชีวิตชนบทไทยได้รับความนิยมนิยมและพัฒนากว้างขวางเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมไทย กลั่นกรองพัฒนาเป็นเครื่องดนตรีที่สำคัญชิ้นหนึ่งของไทย คือ ขลุ่ยเพียงออ (จรัญ กาญจนประดิษฐ์, 2554, น. 1-2) ขลุ่ยที่นิยมนำมาบรรเลงในปัจจุบันมีอยู่ 3 ประเภท คือ ขลุ่ยหลีบ ขลุ่ยเพียงออ และขลุ่ยอู้ ขลุ่ยที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ ขลุ่ยเพียงออ เนื่องจากเป็นขลุ่ยขนาดกลาง มีเสียงนุ่มนวล นิยมนำมาบรรเลงในวงดนตรีไทย เพื่อสร้างเสียงที่กลมกลืนในวงมากขึ้น เช่น วงมโหรี วงเครื่องสาย วงปี่พาทย์มโหรี และวงดีดคำบรรพ์ เป็นต้น จึงเห็นได้ว่า ขลุ่ยเพียงอ้อมีบทบาทสำคัญมากในวงดนตรีไทย

เมื่อดนตรีไทยเป็นที่นิยมในประเทศไทยมากขึ้น กลายเป็นดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติดนตรีไทยจึงถูกทำให้มีบทบาทในสถานศึกษา โดยดนตรีไทยถูกจัดให้เป็นรายวิชาที่ถูกบรรจุอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามโครงสร้างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 การจัดการเรียนการสอนวิชาดนตรีตามหลักสูตร มีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนมีความรู้ทางทฤษฎีและมีความสามารถทางทักษะในการปฏิบัติดนตรีตามมาตรฐานและตัวชี้วัดในแต่ละระดับชั้น ตัวผู้เรียนจึงต้องมีโอกาสในการฝึกทักษะทางดนตรีอย่างสม่ำเสมอ แต่การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีในปัจจุบัน จะมุ่งพัฒนานักเรียนให้เกิดความรู้ความเข้าใจในด้านเนื้อหาสาระดนตรีเท่านั้น จึงทำให้นักเรียนขาดทักษะและประสบการณ์ในการปฏิบัติทางดนตรี อีกทั้งครูยังขาดเทคนิคและวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม กิจกรรมการเรียนรู้ไม่หลากหลาย กิจกรรมไม่สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียน ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายไม่สนใจเรียน ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ รวมไปถึงขาดทักษะการปฏิบัติทางดนตรี (มนัสพงษ์ ภูบาลชื่น, 2557, น. 352)

การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการในปัจจุบัน ครูจำเป็นต้องออกแบบการเรียนรู้เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีความรู้ทางดนตรี ทักษะปฏิบัติทางดนตรี และทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยแนวคิดการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีจากนักวิชาการทางดนตรีที่นิยมนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย 4 ท่าน คือ 1) โซลตัน โคตย มีหลักการสอนดนตรีโดยเน้นเพลงเป็นหลักและจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมดนตรีให้สอดคล้องกับการพัฒนาการของเด็ก โดยมีขั้นตอนจากง่ายไปยาก 2) เอมีลี ซาคส์ ดาลโครซ มีหลักการสอนดนตรี โดยใช้การเคลื่อนไหวจังหวะเพื่อตอบสนองต่อเสียงดนตรี 3) คาร์ลลอว์ฟ มีหลักการสอนดนตรี โดยจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมดนตรีให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก โดยการรวมเอาดนตรี การเคลื่อนไหว และการพูดเข้าไว้ด้วยกัน และ 4) ซินอิชิ ซูซูกิ มีหลักการสอนดนตรีเช่นเดียวกับเด็กที่เรียนรู้ภาษาแม่ โดยการเกิดจากการฟังและการเรียนแบบ (ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์, 2557, ออนไลน์) ซึ่งจากการศึกษา ผู้วิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของคาร์ลลอว์ฟ เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้เข้าใจความรู้และทักษะพื้นฐานทางดนตรีโดยสอนจากง่ายไปหายาก ซึ่งในระบบการสอนของคาร์ลลอว์ฟ การสร้างสรรค์ถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

การจัดการเรียนรู้รูปแบบการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ จากนักคิดและนักทฤษฎีหลายท่าน เช่น ดาลโครซ ออร์ฟ โคตย คอมพรีเฮนซีฟ มิวซิเชียนชิป และ เดวีส์ เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์มีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนช่วยพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออได้ตรงกับปัญหาการวิจัย เมื่อศึกษาจากงานวิจัย จรัญ กาญจนประดิษฐ์ (2554, น. 94) ได้ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์พัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ผลการวิจัยสามารถพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออได้ โดยพัฒนาอย่างเป็นลำดับ จากทักษะย่อยแล้วนำมาใช้บรรเลงในบทเพลงได้ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนจดจำและแยกแยะทักษะต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะนำรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอว์ฟ มาพัฒนาผลสัมฤทธิ์ และทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเป็นการวางรากฐานที่เหมาะสมให้นักเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียน นำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ พัฒนาตนเองสามารถสร้างเป็นอาชีพในอนาคตและเป็นการพัฒนาการเรียนดนตรีให้มีความก้าวหน้าอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ ได้ตามเกณฑ์ร้อยละ 80

สมมติฐานงานวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนขลุ่ยเพียงออตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนขลุ่ยเพียงออตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ มีทักษะปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออได้ตามเกณฑ์ร้อยละ 80

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนวัดบางสมศรี อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวนนักเรียน 50 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนวัดบางสมศรี อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ทั้งหมด 2 ห้อง จำนวนนักเรียน 25 คน โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนในการสุ่ม
3. วิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มสาระและมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะรวมถึงหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนวัดบางสมศรี ศึกษาเอกสาร ตำรา ที่เกี่ยวข้องกับการเป่าขลุ่ยเพียงออ เพื่อนำมาประกอบการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ศึกษาวิธีการ หลักการ เทคนิค และดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ตัวโน้ตดนตรีไทยในขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตาม แนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเป่าขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ จำนวน 25 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple choice) ชนิด 4 ตัวเลือก 3) แบบวัดทักษะปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ

5. แบบวัดความรู้ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ พิจารณาในเรื่องของคุณลักษณะโครงสร้างภาษา สำนวนตัวเลือก

6. นำไปทดลองใช้ (Tryout) โดยทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้วนำมาตรวจให้คะแนน ข้อถูกให้ 1 คะแนน ข้อผิดหรือไม่ได้คำตอบให้ 0 คะแนน รวมคะแนนของแต่ละคนแล้วทำการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ทำการเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20-1.00 มีแบบทดสอบผ่านเกณฑ์ 50 ข้อ จึงเลือกใช้ 25 ข้อ

7. นำแบบทดสอบข้อที่ได้จำนวน 25 ข้อ หาคุณภาพของเครื่องมือแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของโดยใช้วิธีการของ Cronbach's Alpha ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85

8. ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟที่สร้างขึ้น โดยใช้เวลาสอน 12 คาบต่อภาคเรียน คาบละ 50 นาที โดยใช้แผนการเรียนรู้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 25 ข้อ

9. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเป่าขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ เปรียบเทียบก่อนและหลังจัดการเรียนรู้โดยใช้สถิติ t-test for Dependent Sample วิเคราะห์แบบวัดประเมินทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ โดยใช้สถิติ t-test for one sample

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ โดยใช้สถิติ t - test แบบ dependent samples

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD.	t	Sig.
ก่อนเรียน	25	25	9.80	2.96	11.92*	0.00*
หลังเรียน	25	25	16.40	1.50		

* มีนัยความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 9.80 คะแนน และ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 16.40 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออ ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ

ทักษะปฏิบัติการเป่าขลุ่ยเพียงออ	N	เกณฑ์	$\bar{X}$	t	Sig.
หลังเรียน	25	80	29.36	12.19	0.00*

* มีนัยความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า ทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสและรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ มีคะแนนเฉลี่ย 29.36 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 80 พบว่า คะแนนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษา เรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สามารถอภิปรายได้ว่า ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ได้ผ่านขั้นตอนอย่างเป็นระบบ โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มสาระและมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ รวมถึงหลักสูตรของสถานศึกษาศึกษาเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้อง หลักการ เทคนิค แล้วดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสและรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลลอร์ฟ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จสอดคล้องกับงานวิจัยของนิตยา เต็งประเสริฐ ซึ่งสอดคล้องกับบริบทของนักเรียนกลุ่มทดลองเป็นกลุ่มนักเรียนเก่งที่ปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านวิชาการสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐนรี ทารณ (2557) ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดสื่อประสม โดยการผสมผสานการเรียนรู้แบบทักษะปฏิบัติเดวิส และ

การเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาสำหรับนักศึกษาทางสาขาวิชาชีพที่พัฒนาขึ้นระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่านักศึกษาที่เรียนด้วยชุดสื่อประสมที่พัฒนาขึ้นหลังเรียนรู้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสุพัตรา รักชาติ; สมชาย วรภิเษมสกุล และกฤตวรรณ คาสม (2555) การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย ระหว่างก่อน และหลังเรียน และเพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติดนตรีไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เสริมด้วยแบบฝึกทักษะที่เน้นเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เสริมด้วยแบบฝึกทักษะที่เน้นเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออ ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลอร์ฟ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า คะแนนหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ เพราะเป็นตามทฤษฎีของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลอร์ฟ เน้นให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย เช่น ทักษะการนั่ง การจับขลุ่ย และนำทักษะย่อยทั้งหมดมาใช้ร่วมกันในการเป่าขลุ่ย มีการฝึกทักษะปฏิบัติ ความสามารถในการเป่าขลุ่ยเพียงออให้กับนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้เป่าขลุ่ยได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับ สุพัตรา รักชาติ; สมชาย วรภิเษมสกุล และกฤตวรรณ คาสม (2555) การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีไทย ระหว่างก่อน และหลังเรียน และเพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติดนตรีไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เสริมด้วยแบบฝึกทักษะที่เน้นเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เสริมด้วยแบบฝึกทักษะที่เน้นเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คะแนนความสามารถด้านการปฏิบัติดนตรีไทย (ห้องวงใหญ่)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนควรศึกษารูปแบบและเทคนิค การจัดกิจกรรมอย่างดียิ่งก่อนนำไปใช้และควรชี้แจงทำความเข้าใจกับผู้เรียนเกี่ยวกับจุดประสงค์และขั้นตอนในการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตรงกัน

1.2 ผู้สอนควรเตรียมสื่อและอุปกรณ์การสอนให้พร้อม และเพียงพอกับจำนวนนักเรียน

1.3 ควรมีการใช้เวลาในการฝึกทักษะปฏิบัติเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้นักเรียนมีความชำนาญในการเป่าขลุ่ย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยการสอนเปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถในการเรียนและเหมาะสมกับผู้เรียนในทุกระดับชั้น

2.2 ควรมีการวิจัยตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของคาร์ลอร์ฟในเครื่องดนตรี เช่น ระนาดเอก ซอด้วง ซออู้ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กรมศิลปากร. (2560). **ดนตรีไทย**. กรุงเทพฯ : กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม.
- กฤษกร เพชรนอก. (2556) **เครื่องดนตรีและวงดนตรีไทย (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. ปทุมธานี : สกายบุ๊ก.
- จรรย์ กาญจนประดิษฐ์. (2554) การศึกษาพัฒนาการทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies' Instruction Model for Psychomotor Domain) และ สอดแทรกคุณธรรมด้านความเพียรของนักศึกษาที่เรียนรายวิชา 864 382. วารสารศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ณัฐนรี ทาวรรณ (2557). การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ในรายวิชาการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์วิทยาลัยเทคโนโลยีโปลิเทคนิคลานนาเชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระ. : วิทยาลัยเทคโนโลยี.
- ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. (2557) การศึกษางานวิจัยดนตรีศึกษาในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2545 – 2554 . มหาวิทยาลัยมหิดล/นครปฐม. DOI : https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_Doi=10.14457/MU.the.2014.126
- มนัสพงษ์ ภูบาลชื่น. (2557). การพัฒนาทักษะการเป่าขลุ่ยเพียงออของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุพัตรา รักชาติ; สมชาย วรภิเษมสกุล และกฤตวรรณ คาสม (2555). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 . วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาการวิจัยและการพัฒนาหลักสูตร คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.